

et D. Tho., 2. 2, quæst. 71, articulo 4, ad 3, quam omnes Theologi sequuntur, et jurisperiti, in cap. 4, et cap. *Sicut nobis*, de Testibus; et Turrecr., in c. *Qui recte*, 11, q. 3. An vero committat etiam simoniam, pecuniam recipiendo in causa spirituali, dicendum videtur, si directe accipiat illam ut pretium, et ad promovendam causam spiritualem, tunc simoniam committere, quia est clara connexio, et æstimatio sumitur a re spirituali; si autem accipiat ut stipendium, vel etiam ut pretium sui laboris, non apparere simoniam, quia nec ex natura rei talis est, neque in hoc invenitur specialis prohibitio. Imo potest excusari ab injustitia, si non pro veritate dicenda, nec ut faveat uni parti, sed præcise pro labore vel alio incommodo compensando mercedem accipiat.

12. *Officiales.* — Tandem circa ministros qui intercedunt in collationibus beneficiorum, eadem quæri possunt quæ in collationibus ordinum, et cum proportione est respondendum, advertendo solum, de notariis et similibus, non inveniri specialem prohibitionem in collationibus beneficiorum. Et ideo in illis solum cavendum est ne talia ministeria carius vendant ratione spiritualis materiæ, circa quam versantur; quia si hoc observent, non erunt simoniaci; poterunt autem esse injusti, si ratione muneris vel salarii teneantur gratis litteras dare, vel si excedant statuta, vel consuetudinem, vel alias extorsiones faciant.

13. *Intercessores.* — Maxime vero in his dubitari solet, an sit simonia dare pecuniam familiaribus vel privatis amicis prælatorum, ut ab eis beneficium danti obtineatur; et idem cum proportione est, si detur ad obtinendam dispensationem, vel aliam similem gratiam, vel justitiam. Videri enim potest nullam in hoc committi simoniam, nam supponimus, intercessorem illum nihil daturum esse prælato, sed solam gratiam et amicitiam ab illo postulaturum, faciendam non sibi, sed alteri, gratia sui. Tunc enim Episcopus concedens beneficium vel gratiam, non est simoniacus, ut ex supra dictis constat; ergo nec intercessor illam postulando; ergo nec vendendo illam postulationem seu intercessionem committit simoniam, quia vendit laborem suum, vel actionem, et favorem humanum pretio æstimabilem; ergo nec qui dat pecuniam, committit simoniam, quia licet intendat per illam viam consequi beneficium, non tamen emendo illud, sed gratis obtinendo; emendo autem aliquid temporale, quod potest conducere valde remote, non

per modum pretii ipsius beneficii, sed solum per modum amicitiae et benevolentiae. Sicut potest quis pecunia emere aliquid quod donet Episcopo, vel suis sumptibus illi servire spe beneficii, non tamen cum intentione pretii vel obligationis, sed solum ut eum benevolam sibi reddat; ita ergo emit intercessionem alterius, qua illi sibi benevolam reddat; non est ergo hæc simonia.

14. Nihilominus communiter Doctores hanc negotiationem ut simoniacam damnant. In hoc enim sensu videtur dixisse Bonavent., in 4, d. 25, circa litter., dub. ult., simoniam committi: *Dando collateralibus, licet non detur Episcopo.* Quod magis explicavit Major, q. 3, ad 2; supplem. Gabr., quæst. 2, art. 3, dub. 4, circa finem; Armil., l. 10 de Quæst. Arm., cap. 18; Sylvest., verb. *Simonia*, q. 6; Tab., n. 8; Angel., *Simonia*, 3, num. 25, et reliqui Summistæ. Latius quam cæteri Navar., d. c. 23, n. 106, verb. *Ad quintam*, ubi refert Innoc., Anton., Panorm. et Felin., in c. *Tuam*, de Ætat. et qualit., et in c. *Tanta*, de Simon. Idem Navarr., in Comment. de Datis et promiss., not. 32, num. 45, et cons. 56 et 57, de Sim.; Soto, d. lib. 9, q. 7, art. 3. Et sumi potest hæc sententia ex D. Thoma, d. q. 100, art. 2, ad 5, ubi docet, arte jus acquisitum in beneficium, simoniam esse per pecuniam sternere viam ad illud obtinendum, tollendo impedimenta. Ergo a fortiori directe procurando et influendo. Potest autem hæc resolutio intelligi, vel de jure divino, vel de jure positivo, et utroque modo videtur affirmari a dictis auctoribus, et merito.

15. *Probatum intercessores pretium non posse accipere absque simonia.* — Probatum ergo primo ratione quam indicat Innocent., quia perinde est per pecuniam beneficium immediate a collatore obtinere, vel medio intercessore, quia utroque modo per pecuniam obtineo, et consequenter emo beneficium. Et declaratur, nam quando in effectu datur beneficium, non a solo collatore, sed ab intercessore etiam quodammodo datur, quia causa inducens est vera causa moralis; ergo saltem emitur collatio, ut manat moraliter ab intercessore. Secundo, argumentatur Soto, quia non solum dare, sed etiam recipere beneficium pro pecunia simoniacum est; sed licet tunc prælatus non conferat beneficium pro pecunia, alter pro pecunia recipit; ergo est simoniacus. Hæc vero ratio supponit præcedentem, quia nemo recipit pro pecunia, nisi aliquis det pro pecunia, saltem in simonia rea-

li et completa, qualis est hæc; ideo ergo iste recipit pro pecunia, quia ex parte dantis consideratur etiam intercessor, qui per pecuniam suo modo dat. Tertio, ex Navar., secundo loco supra citato, quia hæc intercessio virtualiter est quidpiam spirituale, quia non emitur nisi ut virtute continens collationem beneficii, nec alia ratione in æstimatione haberetur. Et declaratur tandem, quia si quis intercessori promittat decem pro precibus, non simpliciter et absolute, sed sub conditione, Si fuerint efficaces, id est, si cum effectu obtinuerint dispensationem aut beneficium, tunc clarissima est simonia, ut omnes fatentur, et specialius declaravit Supplem. Gabr., quia evidenter tunc emuntur preces, ut habentes effectum spiritualem, et non aliter, atque adeo ratione illius, et ipse principaliter. Ergo idem est si emanant ut sufficientes ad obtinendum eundem effectum, quia similem connexionem habent, licet non omnino eandem.

16. Denique ex jure canonico probari potest hæc sententia ex cap. *Statuimus*, 2, 1, q. 1, ubi Nicolaus Papa numerat tres species simoniace ordinatorum: et una est, quando *simoniaci a non simoniacis simoniace ordinantur.* Qui modus simoniæ tunc videtur committi, quando ordinanti nihil datur, sed mediatoribus, ut Turrecr. ibi, et alii notarunt. Item quoad simoniam ab ordine aperte probatur ex cap. *Præsentium*, 1, quæst. 5, ubi Urbanus Papa agnoscit simoniam commissam per pecuniam *non Episcopo, sed cuidam principum ejus datam.* Per quæ jura magis videtur declarari naturale jus, quam novum statui; quando vero illud esset obscurius, de ecclesiastico jure dubitari non potest. Et confirmari potest congruentia ex necessitate talis prohibitionis; quia per hunc modum emendi ordines aut beneficia, maxima mala Ecclesiæ proveniunt: nam promoventur indigni si pecuniis abundant, et digni relinquuntur: et ita non minus fiunt venialia beneficia, et alia similia, quam si ab ipsis prælatis emerentur. Præsertim quia interdum tantum valent apud patronos hi rogatores, ut moraliter perinde sit ab eis emere, quod ab eorum patronis. Ratio autem dubitandi ex dictis soluta relinquatur.

17. *Advertendum.* — *Secundum advertendum.* — Advertunt autem omnes quod, si familiaris intercessionem non interponeret, sed tantum aperiret januam, aut facilem aditum tribueret, ut ipse orator posset petere a prælato, licet hac de causa daretur pecunia, non

committeretur simonia, quidquid sit de turpi lucro, vel injustitia ex parte accipientis, quam interdum committere posset, si nimium vexaret; secus si oblatam acciperet, vel si aliquid faceret ultra id quod teneretur. Ita fere Adria. supra, et Palud., quæst. 5. Addit etiam Navar., d. num. 106, non esse simoniam, si aliquid detur pro labore suscepto, eundo et redeundo ad collatorem, vel in recompensationem alicujus damni quod ea de causa patitur, aut alterius lucri quod amittit. Quod in rigore verum est, quia hæc accidentalia etiam in spiritualibus actionibus compensari possunt, sed cavendum est ne sub hoc colore aliquid accipiatur ultra æstimationem talis valoris, vel damni secundum se spectati; alias simonia non evitabitur. Addit denique Adrianus, si mediator ille solum assumat curam informandi prælatus de meritis talis personæ, licet pro illo labore pecuniam accipiat, non fore simoniacum. Quod mihi videtur speculative verum, practice autem periculosum, nisi magna cautela et recta intentione fiat. Ratio prioris partis est, quia ille non se gerit ut intercessor proprie, sed ut advocatus docens et instruens judicem de meritis causæ, seu partis suæ in tali causa; ita ergo potest mediator informare electorem, vel collatorem de partibus et dignitate talis personæ, quod officium mere temporale est, et dignum mercede. Eritque securius, si per modum stipendii potius quam pretii accipiat. Periculum vero est, quia mediator iste sæpe excedit officium informantis, et assumit officium exhortantis et inducentis, plusquam objectum ipsum per se posset inclinare; tunc autem jam exercebit officium intercessoris, et incidet in simoniam, ratione jam dicta. Debet ergo in actione servare modum, ut puram informationem tribuat sine laudatione et exaggeratione, et in intentione, ut non intendat per se inducere, sed tantum tollere ignorantiam objecti, ut ipsum per se moveat, quod justum est.

CAPUT LIV.

UTRUM OMNES HOMINES CUJUSCUMQUE STATUS ET CONDITIONIS, ETIAM INFIMÆ, POSSINT VITIUM SIMONIE COMMITTERE.

1. In hoc capite nulla fere occurrit difficultas alicujus momenti, sed ad complementum materiæ illud propono, et ut summam colligamus modos omnes, quibus a singulis hominibus vitium hoc committi possit. Suppono

autem, dupliciter hoc vitium committi, scilicet, dando spiritualia pro temporalibus, vel dando temporalia ad recipiendum spiritualia; et ordinarie qui priori modo peccat, dicitur vendere spiritualia, posteriori autem modo emere.

2. *Prima conclusio circa clericos.*—Dico ergo primo: clerici omnes, in quocumque gradu sint, a sacerdotio usque ad primam tonsuram (nam de Pontificibus jam diximus), committere possunt simoniam, obtinendo simoniace, seu emendo spiritualia, et ministrando illa, seu vendendo. Loquor formaliter de clericis, ut clerici sunt, quia si materialiter spectentur tales personæ, illis erunt communia omnia quæ de laicis dicemus. Et hoc modo intellecta assertio, non satis probatur ex infinitis iuribus, in quibus clerici omnium graduum ut simoniaci puniuntur, ut patet ex titulo de Simonia extra, et in Extravagantibus. Probabitur autem ex illis, adjuncta ratione, quoad priorem quidem partem, quia clerici, ut clerici sunt, multa spiritualia recipiunt, quæ ad laicos non spectant; unde si illa emant, proprium clericorum peccatum committunt. Et imprimis hoc apparet in ipsis ordinibus recipiendis: nam etiam de precipiente primam tonsuram per pecuniam, certum est committere simoniam, ut supra est ostensum. Dubitari autem potest an tale peccatum potius sit laici quam clerici, quia ille qui simoniace tonsuratur, prius est simoniacus quam clericus. Sed non est curandum de modo loquendi; satis enim est quod ille, in eodem instanti in quo consummat suum peccatum, sit clericus, ut pœnam propriam clericorum incurrat; nam ad hoc sufficit quod peccatum illud dicatur esse in clerico, ut clericus est. Deinde possunt clerici peccare, emendo sibi beneficia, quia per se sunt capaces eorum, idemque est de ecclesiasticis officiis, et omnia quæ ad hæc obtinenda ordinantur, ut electiones, præsentationes, etc., ut ex supra dictis satis constat. Dico autem, *emendo sibi*, quia emendo aliis beneficia, etiam laici possunt simoniam committere, ut per se etiam est clarum; tamen emendo sibi, seu recipiendo beneficia per pretium, clerici proprie peccant ut clerici sunt. Altera vero pars de simonia, quæ in ministrando committitur, petenda est ex supra dictis de functionibus clericorum: nam secundum illas est hic modus committendi simoniam proprius clericorum. Quod si quis objiciat clericum solius primæ tonsuræ non posse hoc modo deinquere, respondeo, licet non possit quoad

functiones potestatis ordinis, posse quoad functiones potestatis jurisdictionis spiritualis, cujus ipse capax est, et non laicus. Item, potest etiam vendere beneficia quorum est capax, et non laicus, quamvis hoc peccatum suo modo committi possit etiam a laicis, ut statim dicemus.

3. *Secunda conclusio circa religiosos.*—Dico secundo: religiosi, ut religiosi sunt, propriis et peculiaribus modis possunt in hoc crimen simoniæ incidere. Declaratur breviter: nam religiosus tribus modis considerari potest, ut homo, ut clericus, et ut religiosus. Secundum primum respectum, potest hoc vitium committere eo modo quo alii quicumque fideles, de quibus statim dicemus; quia in omni spirituali materia, in qua possunt alii prave negotiari, possunt etiam religiosi, quantum ad factum attinet, licet in aliquibus materiis pauciores occasiones habeant, ut constat. Secundo autem modo spectati, religiosi possunt peccare eo modo quo alii clerici, servata proportione. Nam quoad functiones ordinis, eadem est omnino ratio; unde nec vendere possunt confessiones, nec emere licentiam vel potestatem illas audiendi, nec approbationem Episcopi, nec præsentationem sui prælati, vel similia, quæ et spiritualia sunt, et ad spiritualia ordinantur. Idem est omnino de concione, de sepultura seu funere, et similibus. Item de potestate jurisdictionis spiritualis, et de beneficiis, eo modo quo religiosus capax esse potest beneficii regularis, aut vicariæ; nam in omnibus his est eadem ratio de religioso clerico, ac de non religioso. Cum proportione ergo idem est quoad officia Ordinis, quatenus vel jurisdictionem spiritualem habent, ut prælationes, abbatia, prioratus, de quibus interdum fit in jure expressa mentio, ut in c. *Non satis*, et cap. *Mandato*, de Sim., et in cap. 2, § *Prioratus*, de Statu Monach., et in c. *Quam pio*, 1, quæst. 2; vel etiam quatenus aliquo modo ecclesiastica sunt, ut sacristæ, procuratoris ordinis, et de similibus: nam in his etiam procedit prohibitio c. *Salvator*, 1, q. 3, cum generalis sit. Itaque quoad has materias nulla est specialis consideratio de religiosis.

4. *Ipse religionis ingressus quando sit simoniacus.*—Solum ergo in his, quæ spectant ad professionem religiosam, vel habitus susceptionem, quatenus hæc vendi vel emi simoniace possunt, potest dici hoc peccatum pertinere specialiter ad religiosos, ut religiosi sunt vel fiunt; hoc enim ultimum addere

oportet, propter eos qui emunt ingressum religiosum, priusquam religiosi sint, de quibus eodem modo proportionali loquendum est, sicut supra diximus de clerico emente primam tonsuram. Possunt ergo in hoc peccare religiosi, vel dando, vel recipiendo id quod spirituale est, pro temporali pretio. Dando proprie peccant, qui pro pretio religiosum recipiunt; nam licet personam recipiant, conferunt habitum, vel professionem. Et hoc modo peccant omnes qui aliquo modo ad professionem talem dandam concurrunt, sive suffragium dando pro pecunia, sive suffragium admittendo. Quoniam autem hic modus peccati solet committi a capitulo, quæri potest quomodo a singulis de capitulo participetur; sed de hoc dicam in assertione sequenti. Religiosus autem qui religionem suscipit, simoniam committit, recipiendo; nam, licet ipse seipsum det et tradat religioni, tamen ipse solus est, qui spiritualia recipit, scilicet, statum et professionem religiosam: nihilominus tamen utraque pars potest peccare, vendendo et emendo spirituale: interdum enim conventus vendit ingredienti statum ipsum et professionem, et ipse emit, dando vel promittendo temporalia, ut recipiatur. Aliquando vero e contrario religio emit, et recipiendus vendit, quia pretium aliquod, vel munus, aut promissionem ejus recipit, ut religiosus fiat. Et tunc videri potest non committi simonia, quia religiosi dantes non emunt spirituale aliquid, sed personam illam, quæ secundum se pretio æstimabilis, et solum antecederet est annexa, vel annectenda rei spirituali, scilicet professioni; unde illam emere non videtur simoniacum, sicut qui emit calicem ut illum consecret, simoniam non committit. Unde nec recipiens pecuniam, ut fiat monachus, videbitur simoniam committere, quia non vendit aliquam rem spiritualem, sed potius illam acquirit, non solum gratis, sed etiam pretio sibi dato pro persona sua. Sed nihilominus certum est ex utraque parte committi illo modo simoniam, ut expresse habetur in d. c. *Quam pio*. Et ratio est, quia solum emitur persona, ut de se faciat spirituale sui traditionem, et ut consentiat in spirituale vinculum cum religione, quæ spiritualia sunt; et ideo tam ex parte ingredientis simonia est vendere hanc traditionem et consensum, quam ex parte religionis illam emere. Sed de hoc genere peccati, quando et quomodo committatur vel excusetur, supra satis dictum est; de penis autem propriis ejus infra dicemus.

5. *Tertia conclusio circa laicos.*—Dico tertio: etiam homines laici, et in universum omnes homines, etiam infideles, possunt simoniam committere. Hoc non indiget speciali probatione, sed declaratione. Unusquisque enim, quatenus capax est recipiendi spiritualia ab aliis hominibus, vel illa eis tradendi, eatenus esse potest capax simoniæ, quia libertatem habet ad utrumque faciendum pro pretio, et non gratis: loquimur enim de adultis, et seclusis impedimentis, et ita res est per se nota. Possunt autem laici dare spiritualia aliquo modo, ut baptismum sine solemnitate; præsentationem ad beneficium, si sit patronus; notarius etiam laicus potest dare spiritualibus annexa, ut antea vidimus. Sic ergo possunt committere simoniam, dando et vendendo aliqua spiritualia. Possunt etiam illam committere, vendendo sua bona opera, quatenus spiritualia sunt et vim habent impetrandi vel satisfaciendi, ut supra declaratum est. Item vendendo res sacras carius, ratione spiritualitatis, ut constat. Denique, recipiendo spiritualia pro pretio frequentius possunt hoc delictum committere, ut ex hæctenus tractatis manifestum est. Omnes ergo fideles laici, cujuscumque conditionis sint, in hoc vitium cadere possunt: atque ita supponitur clare in d. Extravag. 2, de Sim., et in tit. de Sim. 1, q. 1, 2 et 3, per multa capita.

6. Ad hunc etiam modum committendi simoniam laicis communem, spectat vendere cooperationem ad functiones spirituales, ut tales sunt, sicut de privato ministro sacrificii missæ, c. 13 dictum est. Et simile quid notat Ugolin., Tab. 1, cap. 37, § 4, de patrinis, qui in solemnibus administratione baptismi et in confirmatione interveniunt, et aliquam cooperationem habent, dicens simoniam esse, pro exercendo illo munere pretium dare, vel accipere; quod mihi valde verisimile videtur, quia munus illud aliquo modo spirituale est, ut colligi potest ex obligatione instruendi susceptos in rudimentis fidei, quæ ex illo nascitur per se loquendo, et quantum est ex vi muneris, ut ex dictis in 3 tomo circa illa sacramenta suppono; item ex effectu cognationis spiritualis, quæ in quodam vinculo spirituali fundatur. Nec refert quod hæc sint per Ecclesiam instituta; nam, supposita institutione, spiritualia sunt, quod ad simoniam sufficit.

7. Alio etiam modo possunt laici omnes committere simoniam omnibus hominibus communi, et in qualibet materia, etiam aliena (ut sic dicam) ab eorum statu, scilicet,

cooperando aliorum peccatis, vel consentiendo, aut non resistendo, quando possunt et tenentur: hic enim peccandi modus sicut in aliis vitiis locum habet, ita et in hoc. Unde Hormisda Papa, in epist. 1 ad episcopos Hispaniæ, cap. 2, damnans ordinationes pretio factas, inquit: *Nec ille se a culpa æstimet alienum, qui, etsi ipse quidem a redemptione liber initiaverit benedictione mystica sacerdotem, tamen ad alterius redempti voluntatem, vel sponte in hoc, vel necessitate consenserit. Quid prodest illi suo errore non pollui, qui consensum præstat erranti?* Hic ergo modus peccandi licet maxime locum habeat in clericis, laicis etiam communis est; nam eadem ratio in illis locum habet. Sic ergo peccare potest laicus consulendo clerico emptionem beneficii, vel vendendo intercessionem ad beneficium consequendum; nam tunc est cooperator ad simoniacam obtentionem; item, sciens quis ab alio dari pecuniam, ut sibi tribuatur jus patronatus, et tacite vel expresse consentiens, simoniam committere censetur, argum. cap. *Mattheus*, et cap. *Sicut tuis*, de Sim. Nam in his et similibus eadem est ratio de clericis et laicis, si ex parte concursus et cooperationis idem moralis influxus intercedat, sive fiat consulendo, sive mandando, sive ratum habendo jam factum suo nomine, juxta cap. *Sicut tuis*, ubi Panorm. et alii, de Simon., et juxta capit. penult., ubi Glossa et Doctores, extra, de Election.

8. *Circa infideles.* — Tandem hinc intelligitur, quod in ultima parte assertionis dixi, etiam in infidelibus posse hoc vitium reperiri: non enim agimus de modo quo ipsi in propria materia, vel ex conscientia erronea possunt simoniam quodammodo participare, de hoc enim satis in superioribus dictum est; sed de modo quo in vera et spirituali materia, quæ solum intra Ecclesiam reperitur, propriam simoniam possunt committere. Nam etiam hoc modo possunt delinquere, non tamen inter se, sed cum fidelibus contrahendo, vel eorum peccatis communicando. Sic posset gentilis peccare emendo baptismum, quamquam si emeret sibi, peccatum illud ut consummatum, jam esset simonia hominis christiani; posset tamen emere non sibi, sed filio: sic etiam princeps infidelis (verbi gratia, nunc in Japone), posset emere episcopatum pro amico fideli, veramque committeret simoniam, per se loquendo, licet posset per ignorantiam excusari. In hoc autem genere peccati nihil est quod immoremur, quia de his qui foris sunt,

nihil ad nos. Et hac ratione, ordinariæ pœnæ ecclesiasticæ ad eos non pertinent; ipsa autem facta, quatenus circa res Ecclesiæ versantur, possunt ab Ecclesia prohiberi et irritari juxta materiæ capacitatem, et ita fit de facto, ut videbimus. Et si tales infideles essent Ecclesiæ subjecti temporaliter, possent ratione talis delicti puniri, imo et in non subditis posset puniri talis injuria facta Ecclesiæ et sacris rebus, si commode et sine majori perturbatione Ecclesiæ fieri posset.

9. *Ultima conclusio, de capitulis seu collegiis.* — Dico ultimo: non solum singulæ personæ, sed etiam capitula seu collegia, quæ personæ mixtæ dicuntur, seu mystica corpora, possunt simoniam committere. Res est clara, quia talis communitas delinquere potest, unde et censuræ capax est, ut alibi diximus; ergo etiam delinquere potest in simonia, quia et potest vendere et emere, ut est per se notum, et potest habere materiam spiritualem, circa quam hos contractus prave exerceat: nam potest jurisdictionem spiritualem exercere, et jus præsentandi ad beneficia habere, et beneficia dare vel recipere, eligere, et similia, quæ communia sunt capitulis sæcularium clericorum, et regularium. Conventus autem regulares, tam virorum quam mulierum, peculiariter peccare possunt in receptione simoniaca ad religionem, ut paulo antea dictum est. Et ideo ipsa capitula regularia speciali pœna pro tali crimine puniuntur in Extravag. 1, de Simonia, ut in sequentibus videbimus. Tunc autem censetur capitulum, ut capitulum, hoc vitio delinquere, quando actio illa, quæ simoniace fit, a solo capitulo exerceri potest, et pretium pro illa a toto capitulo, ut tale est, acceptatur. Quia nisi ita pactio fiat, licet forte multi vel omnes de capitulo per se ac singillatim suffragium suum vendant, non delinquit capitulum; tunc autem censetur capitulum ut capitulum rem peragere, ac delictum committere, quando, communicato consilio, et convocatis omnibus, ac consueto modo congregatis, contractum vel aliquid simile efficiunt, ut late tractant Abbas, Felin. et alii, in cap. *Dilectus*, 2, de Simon.; Sylvest., verb. *Excommunicatio*, 7, num. 57; Jul. Clar., 5, § ult., q. 16, n. 8.

10. *Objectio.* — Respondetur. — Dices: capitulum, ut capitulum, non est capax simoniæ, nisi ratione singulorum, quia simonia est studiosa voluntas, et capitulum non habet voluntatem, nisi quatenus singuli habent; ergo si singuli sunt simoniaci, capitulum est simo-

niacum; et licet major pars capituli vel collegii consentiat simoniæ, qui resistunt non sunt simoniaci, licet non prævaleant. Respondeo capitulum non committere simoniam, vel aliud delictum, nisi quatenus actio prava voluntarie provenit a capitulo per modum unius; et licet totum capitulum vere non habeat unam voluntatem, oportet tamen ut per modum unius concurrant, atque adeo quod ex multis voluntatibus una moraliter fiat. Quando autem singuli per se consentiunt, aut pecuniam recipiunt, non operantur per modum unius voluntatis, et ideo non delinquit capitulum, nec pœna in illud lata tunc comprehendit illud. Et ita ad argumentum respondetur, distinguendo antecedens: capitulum non committit simoniam, nisi ratione singulorum per se, et separatim spectatorum, negatur antecedens: ratione singulorum ut per commune consilium inter se unitorum, sic conceditur antecedens. Et tunc negatur consequentia quoad priorē partem consequentis, nisi cum proportione sumatur. Circa secundam autem partem, advertendum est aliud esse loqui de peccato coram Deo, aut quoad quamdam imputationem in ordine ad pœnas ecclesiasticas. Priori modo, verum est non esse simoniacos singulos non consentientes, sed resistentes quoad possunt; quod non obstat quominus totum delinquat ratione majoris partis. At vero posteriori modo solent innocentes participare delictum totius corporis quoad pœnam, propter conjunctionem cum illo. Quomodo autem hoc sit applicandum ad pœnas simoniæ, in sequentibus dicemus.

CAPUT LV.

PRO QUIBUS SIMONIS NULLÆ PŒNÆ IMPOSITÆ SINT?

1. *De effectibus simonia.* — De quibus pœnis sit agendum. — Quamvis omnis simonia in divino judicio puniatur (de quo judicio et pœnis ejus agere, ad hunc locum non spectat), non tamen omnes puniuntur ecclesiastico jure, cujus pœnas, quæ sunt veluti effectus simoniæ, nunc explicare aggredimur; et ideo in hoc capite excludemus prius omnes modos committendi simonias, quæ pœnis non subjiciuntur, ut expeditior sit doctrina de cæteris pœnis, quæ pro aliquibus simoniis late inveniuntur; quoniam ergo simoniæ distinctæ sunt a nobis, et ex parte legis, et ex parte materiæ, et ex parte modi seu imperfectionis actus, et ex par-

te pretii seu permutationis, ideo de singulis dicendum est. Quia vero circa simoniam contra jus divinum nulla est difficultas, ideo primum membrum cum aliis jungemus, et de aliis tribus singillatim dicemus. Suppono autem sermonem præcipue esse de pœnis ipso jure latis; nam illæ sunt quæ ad forum conscientiæ maxime pertinent; aliæ vero, quæ per sententiam imponendæ sunt, a juristis maxime considerantur. Et ideo de prioribus ex professo loquemur; alias vero attingemus, saltem ut ab aliis eas distinguamus.

2. Primo ergo ex parte materiæ, dubitari potest an pro simonia in quacumque materia commissa, aliqua pœna incuratur. In quo dubio, certum est nullo jure antiquo (scilicet, quod præcesserit ante Paulum II, qui fere antecentum quinquaginta annos præfuit), fuisse latam ipso jure pœnam aliquam contra omnes simoniacos. Et omissis pro nunc simonia in ordine et beneficio, de cæteris certum hoc est, quia nec in tota causa prima decreti, neque in titulo de Simonia talis pœna invenitur. Pœna autem ipso facto non incurritur, nisi ubi expressis vel sufficientibus verbis in lege ita declaratur, ut suppono ex dictis in materia de Censuris et de Legibus; neque in his admitendum est argumentum a simili per æquivalentiam, vel excessum delicti, quia in penalibus non habet locum extensio, juxta vulgata jura, cap. *Statutum*, de Elect., in 6, cap. *Pœna*, de Pœnitent., d. 1, cap. *Odia*, de Reg. jur., in 6, et in eisdem locis allegatis tractatur. Et in specie tradidit Glossa, in Clem. un. de Consang. et affin., verb. *Eos*. Pœnæ autem per sententiam ferendæ sæpe imponuntur in jure, tam contra clericos quam contra laicos, ut videre licet in c. *Reperiuntur*, et cap. *Quidquid*, cum aliis, 1, q. 1, cap. *Sicut simoniaca*, cap. *De hoc*, cap. *Veniens*, cum similibus, de Simonia.

3. *Dubitatio circa hanc regulam positam.* — Respondetur dubitationi. — Solum video dubitari posse circa hanc regulam, quia licet in simonia occulta certa sit, in publica videtur deficere; semper enim publicus simoniacus, in quacumque materia talis esset, eo ipso fuit suspensus, et quoad se et quoad alios, ita ut nec illi celebrare, nec aliis ejus sacris officiis interesse, vel cum illo communicare liceret; ergo hæc pœna semper fuit ipso jure imposita clericis, saltem stante illa conditione de publicitate delicti. Assumptum patet ex verbis Urbani II et Gregorii VII, quæ refert Gratianus, distinct. 32, § *Verum*, ibi: *Officium simonia-*